

med Odførelse af Bygninger og set paa mange store Ildbrande, hvor der har været Spaantag. Ja, Spaan kan brænde, det er ganske vist, ligesom Alt, hvad der er af Træ, men der er aldeles ingen Sammenligning mellem det og Straa i Henseende til Brændbarhed; det One brænder op i lys Lue, og naar det ikke er bundet saaledes, at det ikke kan falde ned, falder det ned og spærrer Tilgang og Udgang fra Huset, medens det Andet brænder ganske roligt og for en stor Del forfuldes, naar Spaanen da er saaledes, som holdbar Spaan kan og bør være. Det er en Erfaring fra mange, mange Steder, om end ganske vist i Byer og Lande, hvor Alt er af Træ i hele Huset, Spaantaget brænder ligesaa godt som hele Huset; i Sammenligning med Straatag er Spaantag et langt sikkrere Løkkemiddel. Hvad forøvrigt selve Bestemmelserne i det nye Lovforslag angaar, har det ikke overrasket mig, at der har reist sig en hel Del Tvivl om Hensigtsmæssigheden deraf; det ville vi jo finde med Hensyn til alle nye Lovforslag, og vi have jo allerede tidligere set, at der i forskellige Tidsskrifter og Blade har været fremfat just de Anker, vi nu have hørt, navnlig fra det ærede Medlem, jeg har den Ære at staa ligeoverfor i dette Dieblif (Dønnergaard). Jeg har imidlertid ved at læse disse Udtalelser intetsteds fundet det stadfæstet, at det, der blev sagt, var begrundet paa Erfaringer. Nei, det var Paastande, der bleve fremsatte. Man sagde blot: Saaledes vil det gaa til, naar Taget bliver lagt paa med galvaniseret Jerntraad eller Staaltraad. Det ærede Medlem ansøgte jo selv — og deri ligger Forklaringen, — at ved de Ildbrande, hvorfra han havde sin Erfaring — jeg antager nu ikke, at galvaniseret Traad er et saa almindelig Løkkemateriale i den Egn, hvor han er fra, at der har været mange Ildbrande af Bygninger med den Slags Løkkemateriale — var Taget lagt daarligt paa og blev daarligt lagt paa, fordi det ikke blev bundet fast nok. Ja, naar det er Tilfældet, naar den galvaniserede Staaltraad ikke anvendes rigtigt, men tværtimod urigtigt, er det naturligt, at der fremkommer Ulemper derved; men det giver ikke Ret til at stemple hele denne Foranstaltning som u hensigtsmæssig og fraraade den som Noget, der slet ikke skulde svare til sit Niemod. Hvor man i mange Aar ifølge Lovgivningens Tvang har anvendt galvaniseret Staaltraad — det er ikke saalangt fra vor sydlige Grændse — ere disse Paastande og Klager ingensinde fremkomne paa den Maade, som vi have hørt og set dem fremsatte her i den nyere Tid, nemlig som Noget, man frygtede for skulde blive til en stor Jorddøvelse for hele Landet og medføre uendelig stort Tab for Landbruget ved de Ulykker, som den med Straatag nedtagne galvaniserede Traad skulde foranledige paa Kvæget, naar det aad den paa Marken blandt Foderet siden efter. Det er en Paastand, som er

kommen frem her, men om hvilken man aldrig har hørt Tale i de Lande, hvor den galvaniserede Traad er bleaen anvendt jevnlig og stadig; i de Lande, hvor den er meget brugt, har man aldrig hørt det. Jeg kan desværre ikke tale med mange Mands Erfaring i denne Henseende; men den, jeg har er ikke saa ringe endda, idet der hos mig ikke nogensinde tækkes Noget uden med galvaniseret Traad. Det forvolder aldeles ingen Ulemper at faae det gjort, og Udgifterne derved ere saare ubetydeligt større end ved anden Løsning. Naar der tales om, at den Prisforhøjelse, som derved vilde fremkomme, ikke vilde være til at bære for ganske smaa Folk, saa giver jo Lovens § 10 et Middel til at afhjælpe Ulemper i den Henseende, idet den medtager Bestemmelser i den ældre Lovs § 17; det er jo Noget, den høitævede Justitsminister allerede har gjort opmærksom paa. Der er jo der givet et bestemt Fingerring paa hvorledes man kan undgaa de mulige Ulemper for den lille Mand med disse Bestemmelser, hvis de virkelig skulde vise sig altsor trykkende. Der kan jo forefsten være forskellige Meninger om Anvendeligheden af de Midler, som her ere bragte i Forslag; det kommer jo ogsaa meget an paa, i hvilken Grad man sætter Pris paa at have Mennesker og Dyr sikkrrede mod at indebrænde levende. Den Formening, at Straatag, opbundet paa sædvanlig Maade, ikke skulde bidrage til, at Dyr og Mennesker, som ere inde i et saaledes tækket Hus, naar det brænder, ere udsatte for at brænde inde, er vist ogsaa fuldkommen feilagtig. Det Modsatte er konstateret, ikke ved en enkelt Erfaring, men ved mange, mange Erfaringer og vi se det jo ogsaa gjentaget hver Dag, idet det ansøres i Loviserne, at der eller der er indebrandt saa og saa mange Dyr; man kunde utvivlsomt opstille et rigt statistisk Materiale om denne Sag. Det, at Straataget falder ned og ligger paa Jorden, naar Seilgarnet, Høsfingen, eller hvad brændbart Bindemiddel man nu bruger, er brændt over, og saa efterhaanden slukkes, er ganske vist, men der udvikler sig tillige en saadan Hede, at det er meget vanskeligt at faae Udgang til Stalden, og den Hede og Røg, som kommer op deraf, er fuldkommen tilstrækkelig til at forhindre de levende Bæfener, som ere indenfor dette Ildgjerde, i at komme ud; men det er dog egentlig det, det kommer an paa, egentlig det, vi tilfugte at tilvoeibringe Sikkringsmidler imod, at levende Bæfener indebrænde, hvad enten det nu er Mennesker eller Dyr. Der er et andet Middel, som ogsaa ofte er omtalt og navnlig blev meget forhandlet i det andet Thing, det er Anvendelsen af Ildgittre. Saa kommer nemlig det Spørgsmaal op, om det One eller det Andet er bedst. Lovforslaget har jo holdt sig til Anvendelsen af galvaniseret Jerntraad, men foruden det ligger det jo for, at Ildgittre er Noget, der er anvendt paa mange Steder, og naar det ærede Medlem her